

Майн Рид

ИЗГУБЕНАТА ЛЕНОР

ПРИКЛЮЧЕНИЯТА НА РОЛИНГ СТОУН

Издателство
ПАРИТЕТ

РУСКИ КНИГИ НА БЪЛГАРСКИ ЕЗИК

Томас Майн Рид. ИЗГУБЕНАТА ЛЕНОР / Приключенията на Ролинг Стоун (роман), 188 стр.

Поредица ПРИКЛЮЧЕНИЯ И ФАНТАСТИКА

Превод: Д. Х. Бръзицов

В края на 1862 г. Майн Рид е посетен от непознат мъж, който се представя като Чарлз Бийч, по прякор Канибала Чарли. Той разказва на писателя за изгълнения си с опасни приключения живот. По собствените му думи е обиколил света цели шест пъти и дори е живял сред опасни канибали. Донася ръкопис на книга, която неуспешно преди това е предлагал на редица издатели. Майн Рид поема риска и се съгласява да помогне на начинаещия писател, преработва ръкописа, като на практика буквално го пренаписва, и го озаглавява „Изгубената Ленор“. Романът се превръща в истински бестселър. В него не става дума само за героизъм и сблъсък на характери, но и за истинска драматична любов, за предателства и подлост, но пречупени през призмата на забележителния писателски талант на Майн Рид и неповторимото му чувство за хумор.

Сюжетната линия и героите Роланд Стоун и неговата любима Ленор, приятелите на Роланд – Сорми Джак и Ричард Хайнен, златотърсачите от Калифорния и Австралия, които разказват своите преживелици, държат читателя под напрежение от началото до края на повествованието с динамика и шеметно развиващите се истории.

Чудесна, запомняща се и неповторима приключенска книга, която ще заеме своето достойно място във всяка библиотека.

**За поръчки на книги от сайта www.paritetbg.com
отстъпка 20 %.**

© Предпечатна подготовка Паритет ООД

Всички права са защитени. Никаква част от тази книга не може да бъде възпроизведена в каквато и да е форма без писменото разрешение на притежателя на авторските права.

ISBN 978-619-153-403-6

Томас Майн Рид
(1818 – 1883)

Томас Майн Рид е английски писател, автор на приключенски романи и произведения за деца и юноши. Роден е в Ирландия в семейството на пастор, макар да е шотландец по произход – и по майчина, и по бащина линия. Получава образованието си в Белфаст, а през 1840 година заминава за САЩ в търсене на приключения. В необятните простори на Дивия Запад той ловува, залага капани, среща се и търгува с индианци.

Като кореспондент на вестник „Духът на времето“ участва в Мексиканската война 1846–1848 г. Ранен е в крака. Завръща се в Лондон, където поставя началото на литературната си дейност.

През 1850 г. издава романа „Стрелкова част“, посветен на събитията от Мексиканската война.

По-късно написва 22 повести за деца и юноши под псевдонима Капитан Майн Рид, макар в своята военна кариера да е достигнал само до звание лейтенант. Написва и 28 романа за възрастни. Сред най-добрите са: „Ловци на скалпове“, „Квартеронката“, „Оцеола“ и други, които жънат небивал успех.

За съжаление го поваля тежко заболяване, което в края на живота му го превръща в инвалид.

Умира в Лондон през 1883 г.

Майн Рид е един от най-популярните световни писатели в цял свят. Благодарение на човеколюбието и стремежът му към справедливост, неговите повести и романи предизвикват нестихващ интерес сред читателите и до днес.

I

Семейни работи

Първото важно събитие в живота ми се случи на 22 май 1831 година. В този ден съм се родил.

А след шест седмици се случи друго събитие, което без съмнение повлия на съдбата ми: кръстиха ме Роланд Стоун.

Баща ми печелеше хляба си с честен и тежък труд. Той беше седлар и майстор на конски хамути и работилницата му се намиреше на една от затъntenите улици на Дъблин. Името му беше Уилям Стоун. Когато си спомням за баща си, душата ми се изпълва с гордост, защото той беше честен, умерен и работлив човек и много внимателно се отнасяше с майка ми и с нас, децата. Щях да бъда неблагодарен син, ако не си спомнях с гордост за такъв баща!

В характера на майка ми нямаше нищо забележително. Аз бях малък немирник и без съмнение ѝ причинявах много огорчения. Сега съм склонен да мисля, че тя беше доста любвеобилна и изобщо се отнасяше с мене много по-добре, отколкото заслужавах. За моята постоянна склонност да бягам от дома и от училище и да се губя по цели дни ми дадоха прякора Ролинг Стоун (Търкалящ се камък).

Баща ми умря, когато бях на около тринайсет години. След неговата смърт нуждата и нещастieto

се заселиха в къщата ни. Ние останахме четирима: майка ми, аз, брат ми Уилям, година и половина по-малък от мен, и сестра ми Марта, три години и половина по-малка от мен.

След смъртта на баща ми и работилницата, и работата в нея пое седларят Матю Лари, който повече от година, преди баща ми да умре, работеше с него.

Прекъснах училище и започнах като чирак в работилницата на татко, където Лари ме учеше на седларство. Трябва да призная, че този човек показва забележително търпение в опитите си да ме обучи на занаята. Той помагаше и на майка ми със съветите си и изглеждаше като че ли се ръководи от искрена грижа за нашите интереси. Ръководеше добре работилницата и предаваше до стотинка всички приходи на майка ми. Повечето съседи се отзоваваха с големи похвали за него, а майка ми често казваше: „Какво ли щеше да стане с нас, ако не беше той?“.

В същото време Лари се отнасяше много любезно с мен и нямах никакви причини да не го обичам. Но въпреки това го мразех.

Съзнавах цялата несправедливост на своята необяснима омраза, но нищо не можех да сторя със себе си. Не само трудно понасях присъствието му, но и ми се струваше, че никога не съм виждал по-отвратително лице от неговото. Дори пред Лари не можех да скрия омразата си, а той като че ли не забелязваше това и се отнасяше към мен също как-

то преди. Всичките му опити да спечели благоразположението ми удряха на камък и само засилваха моята неприязън.

Времето минаваше. С всеки ден влиянието на Лари върху нашите работи и върху майка ми растеше и в същия размер се увеличаваше моята омраза към него.

Майка ми се стараяше да победи тази омраза, като ми припомняше добротата му към нашето семейство, грижите му да ме научи на занаят, несъмнената му висока нравственост и добрите му навици. Аз нищо не можех да отвърна на тези доказателства, но моите чувства не зависеха от разума, те бяха инстинктивни.

Скоро ми стана ясно, че Лари иска да стане пълноправен член на нашето семейство. Майка ми беше дълбоко убедена, че той е необходим за нашето съществуване. Тя беше на малко над трийсет и не изглеждаше по-възрастна от годините си. Беше едра и хубава и се смяташе за господарка на къщата и на работилницата.

Лари нямаше нищо. Той беше само седлар, но когато стана ясно, че има намерение да се възползва от случая и да се ожени за майка ми, щеше да стане господар и на къщата, и на работилницата. Очевидно бе, че никакви мои усилия не можеха да попречат на това. Според майка ми Лари бе напълно достоен да заеме мястото на първия ѝ мъж. Аз се опитвах да говоря с нея, но не можех да приведа

никакви доводи против Лари, освен необоснованата си омраза.

Моето противопоставяне на женитбата им накара майка ми да охладнее към мен. Когато се убедих в твърдото ѝ намерение да се омъжи за Лари, аз реших да надмогна предубежденията си към него, защото знаех какво голямо влияние ще има над мен като пастрок. Но опитите ми отиваха нахалост – не можах да победят омразата ми към него.

Никога не бях виждал такава голяма и неочаквана промяна, каквато стана с мистър Лари, след като се ожени за майка ми. Той вече не беше предишният скромнен работник. Изведнъж спря да се отнася любезно с мен и започна да ми говори така заповеднически и властно, както дори покойният ми баща никога не бе говорил.

Ако до този момент мистър Лари беше прилежен работник, сега той прекрати работа и нае друг майстор за работилницата. С поведението си мистър Лари показа, че неговата работа е само да прибира парите, спечелени с нашия труд.

Цялото си време той прекарваше с новите си познати, хора доста невъздържани; у дома се връщаше почти винаги пиян и се отнасяше с майка ми грубо и жестоко. И това се случи още преди да минат и три седмици от сватбата.

Не криех от мистър Лари мнението си за него и това скоро доведе до там, че повече не можех да остана със семейството си.

Нашите разногласия и спречквания зачестиха и най-накрая мистър Лари заяви, че съм неблагоприятен нехранимайко, който не оценява грижите му, че той нищо не може да направи с мен и аз не мога повече да остана в къщата му.

Дълго се съвещава с майка ми какво да направят и в резултат на това реши да ме изпрати в морето. Не знам с какви аргументи си послужи той, но те явно подействаха на майка ми и тя се съгласи с плановете му. Скоро след това бях качен като ученик на платнохода “Надежда“, който пътуваше между Дъблин и Ню Орлеан. Капитан на кораба беше Джон Бренън.

– Морето е място тъкмо за теб – каза мистър Лари, след като ме представи на капитан Бренън. – На кораба ще се научиш да се отнасяш с уважение към по-възрастните.

Мистър Лари смяташе, че като ме изпраща в морето, ще ми отмъсти за лошите ми обноски към него, но се лъжеше. Ако знаеше, че с това ще ми достави само удоволствие, навярно щеше да се постарее по-дълго време да ме остави у дома и в работилницата.

Понеже вече бях решил да напусна дома си, аз просто се зарадвах, че ме изгониха. Беше ми тежко и жално, че оставях майка си, брат си и малката си сестра в жестоките ръце на мистър Лари. Но какво можех да сторя? Още няхах четиринайсет години, а, естествено, не можех да ги взема със себе си и да

ги издържам. Омразата между мен и мистър Лари беше взаимна и когато той вече нямаше да се дразни от присъствието ми, може би щеше да се отнася по-добре с тях.

Майка ми искаше да ме изпрати до кораба, но мистър Лари ѝ попречи, като каза, че той сам ще ме изпрати. Разделихме се на пристанището и когато той си тръгваше, аз му извиках: „Мистър Лари, ако в мое отсъствие се отнасяте лошо с майка ми, с брат ми или сестра ми, когато се върна, ще ви убия!“. Той не отговори нищо.

II В Ню Орлеан

Положението ми на кораба „Надежда“ се оказа доста печално. Там бях най-последният човек. Целият екипаж ме използваше за личните си услуги. Само един човек, боцманът, на когото бяха дали прякора Сторми Джак (Джак Бурята) заради неговия темперамент, се отнасяше към мен любезно и ме защитаваше от останалите моряци. Благодарение на неговата закрила, положението ми на кораба доста се подобри.

След едно сбиване с корабния дърводелец, предизвикано от последния, Сторми беше бит, завързан и затворен в трюма. Това несправедливо наказание страшно го възмути и той реши, като стигнем в Ню Орлеан, да избяга.

Няколко дни преди да стигнем Ню Орлеан, Сторми беше освободен, но мисълта да избяга не го напускаше.

Аз успях да го убедя, макар и с голяма мъка, да ме вземе със себе си.

Два дни след пристигането ни в Ню Орлеан той поиска разрешение да слезе на брега и аз да го придружа. Капитанът позволи, като мислеше, че Сторми няма да се реши да избяга, защото не си бе получил заплатата. А мисълта, че момче като мен ще се

реши да напусне кораба, не можеше и да мине през ума на капитана.

Оставихме кораба с намерението да не се връщаме повече на него. Пресметнахме парите си. Сторми имаше 12 шилинга, а аз – само половин крона. Сторми много се изкушаваше да влезе в някоя кръчма, но най-сетне излезе победител от тази тежка за него борба. Съзнанието за отговорността не само за себе си, но и за мен, го отгърва от изкушението.

На първо време решихме да избягваме местата, които обикновено посещаваха моряците, за да не ни хванат и отново да ни върнат на „Надежда“.

След няколко дни Сторми си намери работа, а на мен ми предложиха временно да се захвана с продаването на вестници. Аз, разбира се, с радост приех.

На другия ден сутринта Сторми отиде на работа, а аз – в една вестникарска редакция. Моят дебют беше извънредно сполучлив. Привечер вече бях разпродал всички вестници и имах сто цента чиста печалба. В този ден бях най-честитият човек на света. Завтекох се към дома, за да видя час по-скоро Сторми и да му разкажа за сполуката си.

Но когато се прибрах, Сторми го нямаше. Часовете минаваха един след друг и най-сетне настъпи нощта, а Сторми не се връщаше. Нямаше го и на другия ден. Цял ден се лутах из града с надеждата да го срещна някъде, но търсенето ми се оказа напразно.

Минаха три дни, а от Сторми нямаше и следа. Хазяйката на къщата, в която живеехме, ми взе всичките пари и след няколко дни любезно се сбогува с мен, пожела ми късмет и доста ясно намекна да не си правя труда да се връщам в къщата ѝ.

Така бях изхвърлен на улицата. Сам, без познати, без пари, без покрив, в непознатия, чужд град. Лутах се из улиците, обзет от мрачни мисли и най-сетне почувствах страшна умора. Седнах на външните стъпала пред една гостилница, за да си почина. Над вратата на бакалницата, която се намираше на отсрещната страна на улицата, прочетох табелка с името Джон Съливан. Когато видях това познато ми име, у мен се събуди надеждата.

Преди около четири години бакалинът, от който моите родители пазаруваха, се бе изселил в Америка. Той се казваше Джон Съливан. Нима не бе възможно тази бакалница и това име да са на същия човек!

Станах от стъпалата и прекосих улицата. Когато влязох в бакалницата, попитах един млад човек, който се намираше зад тезгяха, дали си е у дома мистър Съливан.

– Той е горе – каза момъкът. – Искате да се видите с него ли?

Аз потвърдих и мистър Съливан беше извикан долу.

Джон Съливан, когото познавах в Дъблин, беше едър човек с червеникава коса, а този, който влезе в

бакалницата, беше висок около шест фута*, с черна коса и дълга черна брада. Съливан, който се бе изселил от Дъблин в Америка, и Съливан, който стоеше пред мен, бяха двама напълно различни мъже.

– Е, мили мой, какво искате от мен? – попита бакалинът, като метна отгоре ми любопитен поглед.

– Нищо – избъбрих аз в отговор, твърде засрамен.

– Тогава защо ме извикахте? – попита той.

След мъчително двоумение, обясних, че като прочетох името му над вратата, се надях да намеря един човек със същото име, когото познавах от Ирландия и който се изсели в Америка.

– Аха – каза той и се усмихна иронично. – Моят прапраядо е дошъл в Америка горе-долу преди двеста и петдесет години. Името му било Джон Съливан. Може би него имате предвид?

Не отговорих и се обърнах, за да напусна бакалницата.

– Почакай, мили мой! – извика бакалинът. – Аз не искам да ме безпокоят и да ме карат да слизам долу за глупости. Но да речем, че аз съм Джон Съливан, когото вие познавате. Какво щяхте да искате от него?

– Щях да го попитам какво да правя – отговорих аз. – Тук аз съм чужденец, нямам нито жилище, нито приятели, нито пари.

* 1 фут приблизително е равен на 30 см.

В отговор на това бакалинът ме подложи на най-строг разпит, за да се увери дали казвам истината, или не.

Като изслуша всичко, посъветва ме да се върна на „Надежда“, от която бях избягал. Отвърнах му, че не мога да изпълня съвета му и освен това нищо не съм хапвал от почти три дни.

Моите думи го накараха да промени поведението си.

– Уилям – каза той, като се обърна към служителя си, – можеш ли да намериш някаква работа на това момче за няколко дни?

Уилям отговори, че може.

Мистър Съливан се качи горе, а аз, като реших, че моята работа е свършена, окачих шапката си на стената.

Семейството на бакалина живееше в стаи над магазина и се състоеше от жена му и двете му деца, по-голямото от които беше момиче на около четири години.

Обядвах със семейството на мистър Съливан и скоро се сблизих с тях и ги обикнах. Всички те се отнасяха към мен като към член на семейството. Малкото момиче беше ексцентрично същество дори за дете: то рядко и малко говореше. А когато се случеше да продума, към всяка своя фраза добавяше: „Господи, помогни ни!“ Изразът то научило от един прислужник ирландец и никакви наказания не могли да отучат малката Сара от този навик.